

ἀγκωμὸς ὁ, Μεγίστ.

Ἐκ τοῦ ρ. ἀγκώνω.

Δυσφορία, στενοχωρία: Ἦβγαν τὰ μάδια τοῦ μωροῦ μου
ἐπὶ τὸν ἀγκωμόν του. Συνών. φούσκωμα.

ἀγκωνάδα ἡ, Ζάκ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. *ἀγκωνάδι. Πβ. ἀγκωνή.

Γωνία οἰκίας. Συνών. ἀγκωνή 1, καντούννα, καν-
ουνάδα.

ἀγκωνάκι τό, ἀμάρι. ἀγωνάτσι Κύθν. κ. ἀ.

Ὑποκορ. τοῦ οὐσ. ἀγκωνή.

Γωνία τῆς οἰκίας: Κάθεται ὅς τ' ἀγωνάτσι Κύθν.

ἀγκωναράκι τό, κοιν.

Ὑποκορ. τοῦ οὐσ. ἀγκωνάρι.

1) Τὸ μικρὸν ἀγκωνάρι, ὁ ἰδ. 2) Μεταφ. μικρὸν
τεμάχιον ἀγροῦ Σέριφ.

Πβ. ἀγκωνή.

ἀγκωναράτος ἐπίθ. ἀμάρι. ἀγωναράτος Κρήτ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀγκωνάρι καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ.
-άτος.

Ὁ ἔχων εἰς τοὺς ὀπισθίους πόδας μέλανα στίγματα,
ἐπὶ βοσκημάτων.

ἀγκωναρεῖα ἡ, Ἀθῆν. Θράκ. (Ἀδριανούπ.) κ. ἀ.
—Λεξ. Κομ. ἀγωναρεῖα Κεφαλλ. ἀγκωναρία Ζάκ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀγκωνάρι.

1) 1) Ὁ κατὰ τὴν ἐξωτερικὴν γωνίαν οἰκοδομήμα-
τος τόπος Ζάκ.: Ἄσπ.

Τσοὶ ροῦγες σας, τσοὶ πιάτσες σας καὶ τσοὶ ἀγκωναρεῖες.

2) Ὁ γωνιόλιθος Λεξ. Κομ. 3) Μικρὸν χαμηλὸν
ἀνάκλιντρον εἰς τὰς παλαιότερας οἰκίας Ἀθῆν. II)

1) Βολή λίθου Κεφαλλ. Πβ. καντουνῆ, λιθαρεῖα,
πετρεῖα. 2) Πληγή, κτύπημα διὰ λίθου ἐκσφενδονι-
σθέντος Ζάκ.

ἀγκωναρένιος ἐπίθ. Ζάκ. κ. ἀ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀγκωνάρι καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ.
-ένιος.

Ὁ ἀπὸ ἀγκωνάρι, ὁ λίθινος.

ἀγκωνάρι τό, κοιν. καὶ Τσακων. ἀγωνάρι Κεφαλλ.
Μέγαρ. Πελοπ. (Βαμβακ.) ἀγκουνάρι Εὐβ. Πελοπ.
(Ἀνδρίτσ. Ὀλυμπ. κ. ἀ.) ἀγκουνάρι Μακεδ. (Σισάν.) Στερελλ.
(Ἀρτοτ. Λεπεν. Παρνασσ. κ. ἀ.) ἀγκουνάρι Πελοπ. (Λακων.)
ἀγκουνάρι Θεσσ. (Ζαγορ.) Θράκ. (Αἰν.) Στερελλ. (Εὐρυταν.)
ἐγκωνάρι ἄγν. τόπ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀγκωνή.

1) Γωνία ἐξέχουσα, ἀγκῶν οἰκοδομήματος, τοίχου,
θυρώματος κττ. Θεσσ. (Ζαγορ.) Κεφαλλ. Μακεδ. (Σισάν.)
Μέγαρ. Πελοπ. (Βαμβακ. Λακων. Ὀλυμπ.) Στερελλ. (Ἀρτοτ.
Λεπεν. Παρνασσ.) κ. ἀ.: Τὰ τέσσαρα ἀγκουνάρια τοῦ σπιτιοῦ
Λεπεν. Ἀπὸ τοῦ ἑνα ἀγκουνάρι ὡς τοῦ ἄλλου Ἀρτοτ. Πέρασι
χορεῖς νὰ μὴ σιτουχαστῇ, ἤμουν πίσου ἀπ' τοῦ ἀγκουνάρι Σισάν.
Μὲ πολέμοις περὶ σὲ κάθε ἐγκωνάρι ἄγν. τόπ. Ἀκκούθησε
ὅς τ' ἀγκωνάρι τοῦ τζακιῦ δίπλα ὅς τὸ δυρομάχο Βαμβακ.

ΛΕΞΙΚΟΝ ΤΗΣ ΝΕΑΣ ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ

Νὰ σὲ πιάσω καὶ νὰ φάω τ' ἀγκουνάρι τ' αἰ-Νικόλα! (ναῖσκος
τοῦ νεκροταφείου. Ἀπειλή) Ὀλυμπ. Ἀφ' οἱ τοῦ τὰ τέσσαρα
μόνον ἀγκουνάρια (δηλ. λάβε πάντα τὰ ἐντὸς ὑπάρχοντα
καὶ ἄφες τοῦ τὴν οἰκίαν γυμνήν) Ζαγορ. Ὅς τ' ἀγκω-
νάρι τοῦ σπιτιοῦ ἐστέρωσα μὲ βρούσι Ἀργ. || Ἄσπ.

Χρυσὴ ἀνεμίτσα κρέμεται ὅς τοῦ πύργου τ' ἀγκωνάρι

Αἰγιν. Συνών. καντούνι. 2) Λίθος κατάλληλος νὰ
χρησιμοποιηθῇ ὡς γωνιόλιθος σύνθηθ.: Ἐγινε ἀγκουνάρι τὸ
θρεφτάρι (ἐπὶ εὐτραφοῦς χοίρου) Λακων. Παιδι ἀγκωνάρι (ἐπὶ
εὐτραφοῦς παιδίου) Κεφαλλ. || Παροιμ. Τὸ καλὸ τ' ἀγκω-
νάρι θὰ βρῇ τ' ἐξέσ' τ' Εὐρυταν. || Ἄσπ.

Παίρνει τοὺς νεοὺς γιὰ θέμιλον, τοὺς γέροντες γι' ἀγκουνάρι

Αἰν. β) Μεταφ. ὑποστηρικτῆς, προστάτης Πελοπ.
(Λακων.): Ἦρθαν σήμερα τὰ καλύτερα ἀγκουνάρια τοῦ σπιτιοῦ.
Συνών. ἀγκῶνας 1 β, καντούνι, καντουνόπειρα. 3)
Ἐπὶ τὸ ὑπερβολικώτερον, λίθος μεγαλύτερος τοῦ χειρο-
πληθοῦς Κεφαλλ. Μακεδ. (Σισάν.) Πελοπ. (Ἀνδρίτσ.) κ. ἀ.:
Ἀρπάξε ἑνα ἀγκωνάρι καὶ τοῦ βάριε Κεφαλλ. Θ' ἀρπάξω κἄνα
ἀγκουνάρι καὶ θὰ σὲ σκοτώσω! Ἀνδρίτσ. 3) Καμτὴ τῆς
ὁδοῦ Λεξ. Ἠπίτ. 4) Τὸ ἀκραῖον τεμάχιον τῆς πίττας
κττ. Ἠπ.

Πβ. ἀγκωνή, γωνιά, πιστικούδι.

ἀγκωναροῦ ἡ, Πελοπ. (Βυτίν. Καλάβρυτ. Μεσσήν.)
ἀγκωναροῦ Πελοπ. (Λακων.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀγκωνάρι. Διὰ τὸν σχηματισμὸν πβ.
πορνάρι-πουρνάροῦ.

1) Σκωπτικῶς ἡ τὰ ἀγκωνάρια, ἥτοι τὰς γωνίας τῶν
οἰκιῶν, περιτρέχουσα, ἡ εἰς τὰς ὁδοὺς συνήθως εὕρισκο-
μένη γυνὴ Πελοπ. (Βυτίν.) Συνών. καντουναρεῖα,
καντουνογυρρίστρα, καντουνολόγος. β) Ἡ ὥτα-
κουστοῦσα, ἥτις οἶονεὶ προσφυσμένη εἰς τὰς γωνίας τῶν
οἰκιῶν παρακολουθεῖ τὰ ἐν αὐταῖς λεγόμενα ἢ τελούμενα
Πελοπ. (Λακων. Μεσσήν.) κ. ἀ.: Μωρὴ ἀγκωναροῦ, ποῦ
ἀφρογκάζεσαι ὅς τὰ ξένα σπίτι! Μεσσήν. Μωρὴ ἀγκωναροῦ,
ποῦ τρέχεις; Λακων. Συνών. κουρκουσοῦρα, κουτσο-
μπύλα. 2) Ἡ παχύσαρκος γυνὴ Πελοπ. (Καλάβρυτ.)
Πβ. ἀγκωνάρι 2.

ἀγκῶνας ὁ, Ἀθῆν. Α.Ρουμελ. (Στενήμαχ.) Θράκ.
(Σαρεκκλ.) Μακεδ. (Μελέν.) Παξ. Πελοπ. (Ἀρκαδ. Βυτίν.
Καλάβρυτ. Λάστ.) Στερελλ. (Αἰτωλ.) κ. ἀ. ἀν-κῶνα Ἀπουλ.
ἀναγκῶνας Μακεδ. Στερελλ. (Εὐρυταν.) ἀναγκῶνας Θεσσ.
(Καλαμπάκ. Πορταρ. κ. ἀ.) ἐγκῶνας Ρόδ. ἐγκῶνας Χίος
ἀγκῶνας Ζάκ. Ἰκαρ. Πελοπ. (Καλάβρυτ.) Σέριφ. Τῆλ.
ἀγκῶνα Καλαβρ. (Μπόβ.) ἀγκῶνας Ἀνδρ. Θήρ. Κάλυμν.
Κρήτ. Μέγαρ. Πάρ. Πελοπ. (Λακων. Τρίκλ.) Σύμ.
ἀγκῶνας Εὐβ. (Κονίστρ. Κύμ. κ. ἀ.) Ἠπ. (Ζαγόρ.) Λυκ.
(Λιβύσσ.) Μακεδ. (Βελβ. Σισάν. κ. ἀ.) ἀγκῶνας Κρήτ.
Κυδων. Λέσβ. (Πάμφιλ.) Μακεδ. (Χαλκιδ.) Σάμ. Σκόπ.
ἀγκῶνας Εὐβ. (Κονίστρ.) κ. ἀ. ἀγκῶς Μεγίστ. ἀγκῶνα ἡ,
Θράκ. (Ἀδριανούπ.) Καπ. (Ἀραβάν. Φάρας. κ. ἀ.) Κύπρ.
Πόντ. (Ἀμισ. Κερασ. Οἰν. Ὀφ. Σάντ. Τραπ. Χαλδ.) Τσακων.
ἀναγκῶνα Ἠπ. Θεσσ. (Καλαμπάκ. Ὀλυμπ.) ἀγκῶνα Θεσσ.
(Ὀλυμπ.) Θράκ. (Σαρεκκλ.) ἀγκῶνη Σύμ. ἀναγκῶνα Θεσσ.
Πληθ. ἀγκῶνοι πολλαχ. ἀγκῶνοι Εὐβ. (Κονίστρ.) ἀνα-
γκῶνοι Θεσσ. (Πορταρ.) ἀγκῶνοιδες Ἠπ. Παξ.

Ἐκ τοῦ ἀρχ. οὐσ. ἀγκῶν. Ὁ πληθ. ἀγκῶνοι ἤδη
κατὰ τὸν 16^{ον} αἰῶνα. Τὸ ἀγκῶνας ἀπὸ τοῦ πληθ. ἀγκῶ-
νοι κατὰ τὸ ἀντίστροφον σχῆμα ἀρχόντοι-ἀρχοντας,
γερόντοι-γέροντας κλπ. Ἰδ. ΓΧατζιδ. ΜΝΕ 1, 190 καὶ